

Bernolákovo v novém kabátě!

Největší adrenalin je na sedmičce –
a pak ještě na mnoha dalších...

Jsem nenapravitelný optimista. V golfu se to projevuje tím, že si zahraju na jakémkoli hřišti a nikdy neodjízďím s pocitem zbytečného, nebo dokonce pokaženého dne. Rád vyhledávám i hřiště, jejichž pověst je něčím zvláštní – jedu se přesvědčit a pak zhusta sám přesvědčuju další hráče, že to tam jde.

TEXT A FOTO: IVO DOUŠEK

Před třemi lety jsem s přáteli navštívil hřiště Black River ve slovenském Bernolákovu. Asi víte, SR 155, maximální možná obtížnost. Samozřejmě jsem slyšel všelijaké ságy, nabal si dvacet míčků, ať si nemusíš chodit přikupovat do klubovny, a podobně. Čím víc jsem toho slyšel, tím víc jsem to zvláštní místo chtěl navštívit.

Čekajte zvlněné ferveje lemované stromy a řadu překážek, ať už z vody nebo písku.

Byl jsem tam, dokonce třikrát v tom stejném létě, vysloveně jsem si oblíbil boj s jeho překážkami. Rafy, vody, zapeklité dráhy fervejí, kde prý se má hrát všechno jiné než rovné dlouhé rány. Poprvé mělo rafy zcela nesestříhané, podruhé a potřetí

už byly kratší, ale vody ani jiných překážek neubýlo. A mých ran také ne. Nevyhrál jsem nad ním, dokonce ani neremizoval. Skóre 0:3. Ale zanechalo ve mně nejsilnější dojmy ze všech hřišť, co jsem kdy šel.

Od té doby uplynulo v říčce zvané Black River hodně vody, sbíral jsem bodíky na jiných jamkách, ale spirála osudu mne zase přivedla do Bernolákova. Pověst nejtěžšího hřiště, které vyhledávají jen masochisté a nejdolnější povahy, zůstala. Ale já trochu uzrál, a tak jsem si řekl, že třeba přišel čas...

V ovzduší pořád visí zkazky o tom, že někdo zahrál míček doprostřed ferveje, a ten se tam ztratil, případně o kamarádovi, který má hendikep dvacet, zahrál 160 ran a nechal tam tucet prověděníček. Vydal jsem se tam s odhodláním zbořit tu hranici mýtů, doufal jsem přinést zprávu o normálním, byť velmi těžkém hřišti.

Připravil jsem se na to. Počítal ke krbu, na stolečku láhev Chenet Syrah, na uších em-

Prvních šest jamek je v zámeckém parku s mnoha prastarými stromy. Z nich jsem bezpečně poznal kaštany, ale je tu i spousta jiných. Krásné místo, park má pověst snadného rozjezdu před obtížným zbytkem hřiště.

pé-trojka, po ruce doutníček... ale ne, za tak dramatických okolností bych nic nevypodil. Krb nemám, doutník nezapálím, empétrojkou odložím, jen ten Syrah...

Ta story, kterou chci podat, je dost emoční, stejně jako samotný zážitek. Na tohle hřiště se nejde vypravit jen tak, bez cíle většího než na jiná hřiště. Ani já jsem si nejel do Bernolákova jen tak zahrát – opět jsem se vydal měřit síly, víceméně sám se sebou, zkusit, za co stojím.

Hřiště neztratilo nic ze svého designu, na některých jamkách jsou tvary a situace možná nemající ve světě obdoby. Otázka je, jestli je to dobře. Když tu otázku položím stovce hráčů, rozdělí je na dva skoro nesmiřitelné tábory: jedni hřiště odmítanou a už tam nepojedou, budou o něm trousit nepěkné věci. Druzí, co nepotřebují hrát co nejnižší skóre, ale hledají zážitek, se tady vyřádí, budou se radovat a možná i plakat, ale odejdou nadšení.

Jiné dělení je transparentnější: slabší hráč hřiště prostě nezvládne, jeho úskalí nevyřeší, odchází zlomený a s vysokým číslem, naopak lepší si s nimi poradí a nějak se ze všeho dostane. Na Everest taky každý nevyleze.

Z Brna je to sem necelé dvě hodiny: Bratislavou se dá proletět po dálnici, Bernolákovo je asi 15 kilometrů za ní, z dálnice odbočit směr Senec a po pěti kilometrech doprava do Bernolákova. Cestou by to chtělo tabuli GOLF, ten, kdo jede poprvé, znejistí. Označení je až u odbočky. Po pár stech metrech zatočíte do starobylé brány s krásnými sochami a jste na parkovišti. Jeho dominantou není klubovna, nýbrž starý zámek – velký barokní kaštel z roku 1710. Má opravenou střechu, ovšem omítka je pravděpodobně původní. Před ním skupina stromů a moderní klubovna.

U klubovny náš domorodý průvodce, v ruce tácek se čtyřmi pohárky s průhledným obsahem. Jsme na Slovensku, tady

umějí uvítat hosty! Průvodcem je Marek Sasák, generální sekretář resortu Black and White – Bernolákovo a Malacky. Bude hrát s námi! Postupně nám došlo, že nám ho seslalo samo nebe – celých pět hodin nám neúnavně vysvětloval a radil, jak, co, kde, čím... Pak jsme dali bagy na buginy (doporučuju, pěšky zde chodí jen místní, a to jen někteří) a postavili se na první týčko.

Zkusím vás provést hřištěm jamku po jamce a slibuju, že to nebude jen suchý popis, nebudu se vyhýbat pocitům a zjištěním, která jsme o hřišti i o sobě cestou učinili.

Black River má dvě patra. Prvních šest jamek je v zámeckém parku s mnoha prastarými stromy. Z nich jsem bezpečně poznal kaštany, ale je tu i spousta jiných. Krásné místo, park má pověst snadného rozjezdu před obtížným zbytkem hřiště. Tak jsem si to aspoň pamatoval od minule.

Přístup ke grínům nebývá snadný.

Ale stromy mne překvapily: nevím, jestli se stoletý strom může za tři roky ještě rozrůst, ale tyhle to, myslím, dokázaly. Mezi korunami je jen velice málo místa, a už vůbec žádné pro nepřesnou ránu. Vzpomněl jsem si na slova majitele a zároveň architekta hřiště Ing. arch. Jaroslava Kachlíka, že toto hřiště učí hráče pokoře: a nezačíná to od pověstné sedmé jamky, začíná to hned na jedničce! Bogey golf je tady rozumný cíl.

Pokud to ovšem nehrajete jako náš průvodce Marek. Má hendikep 7 a choval se podle toho. Jeho první dravý pronikl nad koruny stromů a přistál až u grínu. Ten je 270 metrů od odpaliště... My tři ostatní jsme hned začali poznávat specifika parku zblízka. Tráva vysekaná i daleko od fervej, vlastně celý park, míček se v ní neschová, to je vynikající. Ale leckde vede přímo u ferveje řada sestříhaných stromků, asi habrů, živý plot, tam když to padne, je z toho nehratelný míč.

Gríny prvních jamek úplně rovné, bez modulace, a i když byly někdy nedávno zapískované, vůbec to nevadilo, byly férové. Druhá a třetí jamka – to jsou dva lehké třípary, čtvrtá naopak – jeden z nejtěžších tříparů,

co znám. Doprostřed ferveje (cca před sto lety) tu zasadili kaštan, který dělí 191 metrů dlouhý třípar na dvě půlky. Dlouzí hráči jej přestřelí, kratší mohou jít zleva, zprava, případně do něj. Z žádné z těchto cest nic

Na osmé jamce začínají velmi výrazné terénní tvary, ostré kontury, hluboké bankry i jámy s vodou, příčné vlny na fervejích připomínající Atlantik nebo tankodrom, ale i další nikde jinde nevídané tvary. Mnohé hráče odrazují, neboť tyto tvary působí až surově. A vyřešit hru mezi nimi, představuje tu velkou bernolákovskou výzvu, kterou někteří vítají a jiní odmítají.

dobrého nekouká. Nejrozmumnější by bylo dát lehkou ránu tak, aby podběhla pod stromem, pak by čekala další bezpečná středem ferveje na odkrytý grín. Ale rozum šel stranou, takhle to neřešil nikdo z nás.

Pátá je zajímavý čtyřpar, ostrý levý dogleg. Na stopadesátce zase uprostřed ferveje obří strom neznámé značky, k němu a kousek za něj má jít optimální rána. To zas dokázal jenom náš průvodce. Pak už je to ke grínu pohoda, jen vpravo za grínem číhá aut.

Škoda, že šestá jamka nemá číslo 18, bylo by to kouzelné zakončení celé hry. Představte si 450 metrů, absolutní rovina, hned za grínem silueta kaštieľu, fervej široká, bankry po stranách začínají až

ve druhé půlce a žádný v podstatě nepřekáží. Hezký závěr parkové části. Park chodíval často hrát i Milan Lasica, než se jeho žena stala prezidentkou klubu ve Skalici.

Sedmá jamka představuje drsný vstup do bernolákovské reality. Odpaliště je na výspě, jako byste stáli se Šemíkem na Vyšehradě, i pocit máte podobný, jaký musel zažívat před svým skokem Horymír. Hluboko a daleko pod vámi teče Black River, na jeho druhý břeh je to podle birdie

karty 175 metrů ze žlutých. Na „našem“ břehu stojí obrovitý strom, jehož korunu je třeba přestřelit, abyste dostali míček na druhou stranu řeky. Druhá varianta je hodit balón pod strom a druhou snadno přes řeku, ale... kvůli tomu jsme sem nejeli.

Markův míček zmizel v dáli za stromem a z nás ukáply slzy adrenalinu. Znásoben

BERNOLÁKOVO

Adresa: Kaštieľska č. 4,

900 27 Bernolákovo

Tel.: +421 245 994 221

Email: club.bernakovo@golf.sk

Web: www.golf.sk

GPS: 48°12'04,60" N | 17°17'17,57" E

Služby: driving range | putting & chipping green | půjčovna vybavení | výuka golfu | proshop | restaurace | ubytování

Akceptace voucherů 1=2: úterý

obvyklého úsilí rezultuje ve tři mírně křehčovitě odpaly, ale hurá, dostali jsme se tam všichni. Dlouhý prudký sjezd na bugině, most a jsme v proslulém spodním patře hřiště. Stromy jen ojediněle, velké prostory, v létě je tady asi pěkně horko. Ona sedmá jamka už ukazuje, o čem všem to tady je. Před grínem vpravo je bankr v díře mnoho metrů hluboké, se strmým břehem, sám grín má tvar ledviny, fazole či rohlíku a má více výškových úrovní. Ale zleva je na něj vstup bez problému. Tady se znásobují neocenitelné poradenské služby Marka Sasáka – přál bych ho do flajtu každému, pak by se rovnováha reakcí posunula o hodně do kladné poloviny.

Osmička vypadá z odpaliště jakoby nic, to je tady zvykem i u těch nejtěžších jamek, úzká fervej se ztrácí mezi kopečky a klikatí se, není do ní moc vidět. Birdie karta varuje – vpravo dlouhý bankr, vlevo tři malé vody, pak dvě velké jámy... Celé se to dá obejít zprava, úplně mimo fervej, za těmi kopečky. Tam je mírumilovná rovina, dřív tu býval vysoký raf, ale teď je to střižené tak nízko, že je všude míček vidět.

To je nová dimenze celého hřiště – i okolí fervejí je velkoryse vysekáno.

Grín je za strašně hlubokým bankrem a je pozoruhodný: neviděl jsem grín s tak velkými výškovými rozdíly, leda jeden v Malackách. Kouzelné místo. Horní plocha je největší, pak malé mezipatro vlevo vzadu a sešup do spodního patra. Právě tam jsem skončil, ale vlajka byla o patro výš...

Na této jamce začínají velmi výrazné terénní tvary, ostré kontury, hluboké bankry i jámy s vodou, příčné vlny na fervejích připomínající Atlantik nebo tankodrom, ale i další nikde jinde nevidané tvary. Provázejí hru až do čtrnáctky, pak už je celkem klid. Mnohé hráče odrazují, neboť tyto tvary působí až surově. A vyřešit hru mezi nimi, představuje tu velkou bernolákovskou výzvu, kterou někteří vítají a jiní odmítají.

První devítku uzavírá 551 metrů dlouhý pětipar natažený podél železniční trati, o které se dozvíte, jen když projíždí

vlak – je schovaná za stromy. Potíže čekáte ve druhé půli, to je tady často zvykem, první rány nebývají složité. 130 metrů před grínem vystřídá fervej dlouhá voda. Dá se obejít vpravo, ale lepší je jít přímo přes. Tam je pásmo plné pahorků, údolíček a bankrů. Nejlepší je celé to přehrát na grín, který je vysoko, je modulovaný a zase má ten oblíbený rohlíkový tvar. Kvalita grínů je přímo ukázková, všechna čest.

Koukli jsme se do skóre karty, měli jsme přes pade, ale Marek zahrál první devítku za 40! A – předejdu – prošel dobře i druhých devět jamek, teorie, že Bernolákovo nejde hrát, definitivně padla, na konci měl 84 ran a protože hřiště hodně přidává, měl 38 stablefordových bodů, zlepšoval by!

Na desítku nemám nejlepší vzpomínku, před grín umístil stavitel zase hlubokou díru a do ní dali vodu a rákosí. Před vodu jsem se dostal dvěma krásnými rovnými dlouhými ranami, na přihrávku na grín jsem se vysloveně těšil, ale ruce se mi zasekly a už jsem hledal v rákosí. Grín veliký a skloněný proti ranám umožňuje pěknou ránu z dálky.

Tříparovou jedenáctku zkrátily, což hráčům prospělo, dá se docela dobře hrát. Opět grín skloněný proti ráně, takových je v této části hřiště povícero.

Dvanáctka je nejtěžší jamka hřiště. Na té je všechno. Kolem dvou set od týčka jdou přes fervej vlny, přes než jedete jako v tanku. Za jednou z nich nesmyslně nechali ostrůvek vysoké trávy, který není ani dost zblízka vidět. Ten sem vnáší prvek náhody – ale takových prvků od minulé návštěvy ubylo. Pak se to zakrouží doprava, kde jsou rozlehlé pláně, ale grín je za vodou vlevo, zase hodně vysoko. Opakovat, že je to ledvina, už ani nemá cenu. Fakt těžká.

Někde tady nám Marek vyprávěl, že cizincům přirovnává tohle hřiště ke kitzbühelské sjezdovce Streif, na které se jezdí Hahnenkamm. Normální lyžař se na ni musí vydat velice opatrně. Tady je to stejné, hřiště přidává spoustu ran a je potřeba toho využít. Course management..., jenže šedá je teorie, zelený je strom života, „normální“ golfista zkouší tvrdošíjně pálit, co to dá, jak je zvyklý ▶

Black River

Počet jamek: 18 | **Par:** 73

Délka (m): 6483 (bílá) | 6101 (žlutá) | 5563 (modrá) | 5268 (červená)

Green fee – Black River: 45 € (po–pá do 12.50) | 65 € (pá od 12.50–ne)

Park

Počet jamek: 9 | **Par:** 31

Délka (m): 3716 (bílá) | 3632 (žlutá) | 3282 (modrá) | 3198 (červená)

Green fee – Park: 35 € (po–pá do 12.50) | 50 € (pá od 12.50–ne)

na jiných hřištích, takže si tady natluče hlavu častěji než jinde.

Třináctka – tři obrovské vlny napříč fervejí, umělecké dílo, pak se fervej zúží na širku potůčku a za ním je vidět krásný grín, uzavřený ze všech stran kopečky. Jedna z nejpěknějších – a navíc, po bocích toho „potůčku“ býval vysoký raf, ten teď nahradili rafem nízkým, takže není těžká. Stejně vlny jsou i na čtrnácté jamce, ale jen v pravé části ferveje, levá je rovná jako stůl. Za nimi býval zrádný kopeček, takový jehlan chytající míčky, místo něj je férová rovinka. Pak ještě kus bez problému, ale u grínu vrcholí ty drsné tvary, nejhlubší bankr hřiště je nalevo před ním, napravo stejně hluboká díra s vodou a velmi strmým břehem. Na pohled jsou ty tvary až odstrašující, ale všechno má řešení, jen se člověk nesmí polekat. I patnáctka se vymyká normálu, na ní jsem si tehdy dávno udělal osobák – 17 ran! V dopadové zóně dravů jezero, to se dá obehřát zleva i zprava, ale žádná strana není velká výhra, snad nejlepší je defenzivně položit míček před vodu, jenže kdo to na pětiparu udělá? Dále se fervej prosmýkne těsným průchodem

s bankry, velké jezero u grínu a přímo do něj je zakousnutý zvláštní nehluboký bankr s pravouhlými stranami – opět zvláštní útvar.

Další jamka je bezproblémová, velmi pěkná, vpravo má po celé délce jezero, ale vlevo je místo. Opět parádní grín, vícestupňový. Na sedmáctce pálíte první ránu na velký ostrov, přes něj jde hra na další menší ostrov s grínem, romantické místo. Tady se odehrávají místní populární turnaje „golf + rybaření“. Ale i výlov míčků tady musí být docela úspěšný, tam jich asi je...

Osmnáctka podtrhuje mimořádnost hřiště. Takový úkol zase nikde nemají. První ránu dáte k řece, svahem na protějším břehu vede šikmo vzhůru cesta lemovaná zleva skalami. Naším cílem bylo trefit tu cestu, nebo dokonce zahrát ránu delší – přesně tím směrem tušíte zespod neviditelný grín. Dřív z něho šel strach, byl velice skloněný. Teď mu „podrazil“ spodní půlku, takže je to snazší. Takových zásahů jsem si na hřišti všiml víc, hrany byly obroušeny, je to docela hratelné. Hřiště si obléklo nový kabát...

Co nechat doma: ofenzívu. Na většině jamek spíš škodí. Dlouhé šupy, které na běžném hřišti „někde“ skončí, nepoužívat, tady to dopadne špatně. Co naopak nezapomenout – birdie book, chladnou hlavu, připravit spíš defenzivní taktiku.

Resort začal spolupracovat s místním hotelem (400 metrů od brány), kde vám celoročně nabídnou kachní a podobné pochoutky včetně zvěřiny. Zvláštní zážitek – pan vrchní nám doporučil dát si poloviční porci polévky a měl pravdu: i tak jí bylo dost. A porce kachny byla o dost větší, než jsem kdy v restauraci dostal. Marek Sasák naznačil optimální kombinaci, jak si u nich zahrát: v pondělí platí v Malackách voucher časopisu Golf 1=2, pak přejet do Bernolákova, přespat ve zmíněném hotelu, v úterý využít tytéž vouchery na Black River. Celková cena 75 euro, i s noclehem! Existuje také varianta s noclehem v Tempus Club v Bratislavě, jež je o něco dražší, ale kvalitnější.

A můj souboj s hřištěm? Určitě jsem nevyhrál, s přimhouřením oka by se dalo mluvit o remíze (nezhoršoval bych) – já byl o něco lepší, hřiště o notný kus příznivější. Takže celkově 0,5 ku 3,5. Příště... ■